Proč od toho všeho prostě neutéct?

By David Wilkerson

February 1, 1980 Témě všude, kam v současné době jdu, slyším lidi říkat: „Přeji si, abych mohl od toho všeho prostě utéct pryč.“ Potom, po smutné pause, dodávají: „Ale nevím, kam utéct. Nemám žádné místo, kam bych šel. A myslím, že jsem také příliš velký zbabělec.“

Nedávno se mi vyznával holič, zatímco zkracoval mé vlasy: „Včera jsem obvolal několik aerolinií, abych se informoval o letech na Havaj. Měl jsem takové náhlé přání všechno prodat, nechat svou živnost a povinnosti daleko za sebou, odletět na sluncem rozehřátou Havaj a stát se plážovým flákačem.“ Potom s velkým povzdechem dodal: „Ale nedokázal jsem sebrat odvahu. Tak se budu nadále plahočit do práce a problémy počkají.“

A co hospodyně, která ráno vstává a sní o tom, že od všeho uteče?Její manželství vyčichlo, stalo se monotónní, ona je znuděná a nespokojená, a zdá se, že nikdo nerozumí tomu, čím prochází. Existují sem tam nějaké dobré dny, ale většinou jsou nesnesitelné. říká si, zda to všechno má cenu. Pochybuje, že bude někdy opravdu šťastná – a nastávají krátoučké okamžiky, kdy si říká: „Někdy mám chuť to všechno zabalit a odjet – kamkoliv – prostě ujet!“

A co manžel? Jak často sní o tom, že unikne svým břemenům a tlakům?Unavil se každodenní rutinou – je unaven z tvrdé práce, zatímco vše ostatní zůstává pozadu. Cítí těžké břemeno – obstarat prostředky pro rodinu ve velmi složité době a začíná přemýšlet: „Jak dlouho dokážu nést tolik lidí na svých bedrech? Jak dlouho budu muset řešit problémy všech ostatních? Každý mě jen využívá, chytá se na mě a mně nic nezbylo. Rád bych od toho všeho utekl.“

Jednoho dne se manžel nebo manželka nebo oba dva rozhlédnou a provedou inventuruDům je pěkný, auto je skvělé, bydlení je pohodlné – ale nepřináší to štěstí. Je tu prázdnota, která nebere konce, nevysvětlitelný druh touhy po něčem víc, mimo život, mimo manželství. Vzpomínají na lepší dny, minulé sny a naděje, zdá se, že to všechno vedlo ke světskému druhu existence, který není tím, jaký doufali, že život a manželství budou. Kouzlo je pryč a radost ze sdílení se a milování je nyní zastíněna problémy a životními starostmi. Děti jsou roztomilé, ale jejich problémy věci jen ještě víc komplikují.

Všechny tyto věci přivádějí k bodu varuNastává čas, kdy i ten nejtrpělivější, nejjemnější, nejdůvěřivější křesťan dosáhne krize, která zažene duši do pocitů beznaděje a zoufalství. Tohle jsou období, kdy se zdá, že se všechno pokazilo a vypadá to, že konec problémů je v nedohlednu. A tehdy se silně objevuje popud utéct pryč. Stejně jako žalmista David i my tajně uvnitř křičíme: „Ó kdybych měl křídla holubice – uletěl bych pryč do daleké pustiny a unikl tomuto zmatku a bouři…“

Skutečný křesťan nikdy nemyslí na to, že by utekl k něčemu zlému nebo hříšnémuJejich láska k Bohu je silná a ani na chvíli by nezarmucovali Ducha svatého. Ale přesto zjišťují, že jsou v bryndě. Existují jisté věci, za které se modlili, které vyžadují odpověď, jestli ne zázrak. Jsou přesvědčeni, že Bůh je věrný a že se stará o své děti a odpovídá na modlitby. Ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu nejsou jejich modlitby zodpovězeny – při nejmenším až doteď. Ač se tvrdě snaží, jejich manželská situace se nelepší. Děti pokračují ve své pošetilosti, a každodenních problémů stále přibývá. Často se vytrvale zvyšuje finanční tíseň. Jen jedna krize přejde, hned si pospíší další. Začínají si říkat, zda život není jen jedna řada břemen a problémů za druhou. A věc, které nerozumí ze všeho nejvíc, je tato: „Jestliže jsem se modlil v opravdové víře a nedostal odpověď – není to moje vina? Nedělám něco špatně? Nesplňuji Boží očekávání nebo hříchy blokuje odpověď?“ Nebo v sobě začnou skrývat zášť věči Bohu za to, že si jich nevšímá v hodině jejich nouze.

Byli bychom všichni překvapeni, ne-li šokováni, velkým počtem dobrých křesťanů, kteří tajně uchovávají letmé myšlenky na útěk pryč od všehoTémě každý je zraněn tím nebo oním způsobem. Slyšel jsem, jak mi Oral Roberts jednou povídal: „Byly doby, kdy bych rád od všeho utekl pryč. Někdy byla břemena zdrcující, ale útěk nikdy nic nevyřeší.“ Zesnulá Katryn Kuhlmanová, ta mocně používaná uzdravující evangelistka, která sloužila tisícům, mi jednou svěřila: „Davide, víc než jednou jsem hodlala prostě odejít od všeho. Jak by to bylo hezké vstávat bez vší té zodpovědnosti a břemen.“

Také jsem měl takové okamžiky, kdy jsem chtěl naskočit do letadla o odstartovat na nějaké tiché, neznámé místo a všemu utéct. Nikdy jsem se ve svém životě neobíral jedinou myšlenkou, že bych utekl od Boha nebo od své víry. Nikdy jsem nemyslel na to, že bych utekl od své rodiny nebo od své služby. Většinou, podobně jako mnoho jiných, jsem chtěl utéct od požadavků a zaneprázdněnosti, které směřují jen k tomu, aby nás chytily do pasti a zotročily – nedávají žádný čas k růstu.

Tolik rádoby uprchlíků jsou jako ženy v Dallasu v Texasu, které přiznávají: „Chtěla jsem dávno odejít, ale nemám, kam bych šla. Kam uteče žena, které je 45 let? A co bych dělala, až bych se tam dostala? Myslím, že tady uvíznu do konce svého života.“

Jeden gentleman napsal: „Opravdu jsem utekl – na jeden týden! To je všechno, co jsem si dovolil. Osamělost a zoufalství se jen zhoršila. Být sám mi nakonec nepomohlo. Bylo mi bídně a zjistil jsem, že nikdy nemůžeš utéct od jakéhokoliv problému – musíš zůstat a vydržet je, přestát je.“

Takové je svědectví valné většiny těch, kteří doopravdy utekli. Vyprávějí o pocitech viny – strachu – prázdnoty – mnohem horší než všechno, co zakoušeli předtím, než utekli. A nejtragičtější přiznání přichází od těch, kteří se chtěli vrátit zpátky – ale nemohli. Situace se drasticky změnila, když utekli od rodiny, od povinností, od svého zaměstnání. Ačkoliv máš jiný názor a rozhodneš se vrátit a „zkusit to znovu“ – druzí se změnili. Situace se změnila. A stejně jako se to přihodilo Ezauovi, tvé lidské právo (právo prvorozenectví) bude vytrženo z tvých rukou a dáno jinému. Jestliže utečeš, nečekej, že se vrátíš a najdeš všechno stejné. Ty nebudeš nikdy stejný a bude ztraceno něco, co se už nikdy nevrátí.

Když si lidé myslí, že selhali, jejich první impuls je utéctJestliže jim selhání nebo neúspěch přinese ostudu, jestliže se cítí zneuctěni jakýmkoliv způsobem a již se nemohou nikomu podívat do očí – myslí jen na útěk. Je to jejich způsob, jak se sami trestají, jako by říkali: „Nejsem dobrý. Jsem příteží. Nejlepší věc, kterou mohu udělat, je jít všem z cesty. Jsem věčná příčina potíží, tak odejdu a nebudu nikomu dělat ostudu. Teď nemohu být milován, nemohu nosit hlavu vzhůru. Stejně jsem ztracen.“

To je první reakce manžela nebo manželky přistižené při cizoložství. Odhalená strana vzlyká, pláče a potom nabídne, že odejde. „Dobře, vím, co jsem udělal. Jsem odporně špinavý, nedobrý, nehodný. Zasloužíš si něco lepšího. Vím, že ty a Bůh mi nikdy neodpustíte, tak si sbalím kufry a odejdu.“ V mnoha případech provinilá strana opravdu odejde a pak každému vypráví: „Byl jsem vykopnut. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych se usmířil, ale má manželka (můj manžel) mě odmítl(a).“

Mladí lidé myslí na útěk z různých důvodů Děvčata často utíkají, když chlapec zlomí jejich srdce. Zlomené srdce je pro mladou ženu nejkrutější a nejvíc traumatická zkušenost ze všech. Bez Boží pomoci je téměř nemožné, aby ji někdo překonal. Tak utečou a stále utíkají – od Boha, od pocitu nehodnosti a od svého vnitřního zranění. Mladí muži utíkají od zaměstnání a kariéry, která je bez perspektivy. Téměř denně dostávám dopisy od mladých, kteří se ucházejí o zaměstnání na plný úvazek „v nějakém druhu služby“. Vyznávají se z pocitů, že ve svém životě ničeho nedosáhli. Cítí, jako by běželi a nikdy se nezastavili – dokud nenajdou nějakou práci, která by uspokojila jejich potřebu

naplnění. A proto věřím, že dnes většina našich mladých na útěku neutíká od něčeho tolik, jako se snaží utíkat k něčemu, co za to stojí. Víc než utíkají, oni hledají.

Zní to příliš pesimisticky? Zní to, jako bych si myslel, že většina křesťanů je roztěkaných, nespokojených, zapadlých v bahnu zoufalství a chtějí utéct? Způsobil jsem, že to zní jako by nebylo žádné vítězství v Kristu – žádný život radosti – pokoje a štěstí? Způsobil jsem, že to zní, jako že většina manželství vyčichla a že většina manželů a manželek chtějí pryč?

To není záměrem tohoto poselství. Díky Bohu za všechny šťastné, dobře přizpůsobené, vyrovnané křesťany, kteří nemají žádné problémy, bolest nebo protivenství. Díky Bohu za ty, kteří se těší z manželství osvobozeného od břemen a hádek. Díky Bohu za křesťany, kteří žijí, dýchají a chodí ve víře a vítězství. To je cíl, který pro nás připravil Kristus – život absolutní důvěry, dětinské víry a vítězství nad veškerou mocí nepřítele. Ale někteří z nás stále ještě procházejí skrze boje a zápasy. Někteří z nás se stále vážně modlí za věci, které ještě nepominuly. Někteří z nás, ač naplnění vírou a vítězstvím, stále snášejí rodinné nesnáze, nemoci, hluboký žal a zkoušky. My také milujeme Pána a jsme smířeni s Bohem. Ale nedokážeme lhát o našich pravých pocitech a nemůžeme se schovávat před boji, které nás obklopují. Tak si nemysli, že jsme nějací druhořadí křesťané, protože kvůli těmto chvílím křičíme, jako křičel Ježíš: „Bože, proč jsi mě opustil?“ Nemysli si, že jsme rouhači nebo pochybovači, protože jsme se příležitostně dostali do vleku myšlenek o úniku z boje. Neobviňuj nás, že jsme nedospělí nebo slabí prostě proto, že jsme ještě neporozuměli celému Božímu Slovu – nebo jak si přisvojit všechna zaslíbení – nebo jak dostat odpověď na každou modlitbu. A neříkej prosím těm z nás, kteří stále ještě vzlykají a pláčí a jsou zraněni kvůli bolesti, trápení a nesprávnému porozumění, že se musíme stále smát, být vždy veselí a úspěšní. Dokonce ten svatý apoštol Pavel mluvil o tom, že „nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili“ (2. Korintským 1:8).

Bůh úplně rozumí lidskému instinktu utéct v době trápení a krize Proto Izraeli poskytl města útočiště, kam mohli lidé v krizi utéct pro ochranu a úkryt. Šest měst bylo položeno stranou, aby každý Izraelita, který byl „zčistajasna“ zdrcen problémy, mohl „utéci do jednoho z těch měst, aby živ zůstal“ (Deuteronomium 4:42).

Dnes máme něco ještě lepšího. Bůh nám poskytl mocnou pevnou věž, ke které můžeme utíkat a pomůže nám v čas potřebný.

„Věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen“ (Přísloví 18:10).

Příteli, neexistuje žádné jiné místo, kam bychom utíkali – jen k Pánu David utíkal v časech trápení ke Skále. Ježíš nás zve, abychom utekli pod ochranu Jeho křídel. Když Ho mnozí z Jeho učedníků opustili, obrátil se Ježíš ke dvanácti a zeptal se: „Zdali i vy chcete odjíti? I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného života máš“ (Jan 6:67–68). Petr byl přesvědčen, že Ježíš je jediné místo, kde se může ukrýt – jediné místo k odpočinku.

Přemýšlej o ubohém, deprimovaném homosexuálovi, který právě ztratil „opravdovou lásku“. Pije, aby otupil svou vinu a zoufalství. Žije ve strachu a neustálé trýzni, osamělý a bojácný. Nemá místo, kam by utekl – protože nemá Krista. Nemá ochranná křídla, žádné útočiště před bouří.

Přemýšlej o všech zmatených manželích a manželkách, uzamčených v beznadějných manželstvích – neschopných komunikovat, neschopných překlenout propast mezi nimi. Pijí, podvádějí, žijí v mukách,

trápení a ned□v□□e. Nevidí žádnou nad□ji, tak utečou jeden od druhého. Hledají dočasnou úlevu od svých problém□ vším možným zp□sobem – pilulkami, alkoholem, nev□rou – ale to je dovede do ješt□ v□tší deprese. Nemají žádného Spasitele, ke kterému by utekli. Nemají žádnou pevnou v□ž, ve které by unikli moci zla. Jaká škoda!

Ale ne tak pro Boží dít□! Máme místo, kam m□žeme utéct! Neexistuje žádné místo na této zemi, kde bychom unikli našim problém□m a tlak□m – On sám má to, co pot□ebujeme. Ke komu p□jdeme? Kam p□jdeme? K N□mu! M□žeš Ho slyšet, jak volá: „Pojdtež ke mn□ všickni, kte□íž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Matouš 11:28).

Nesnaž se rozum□t tomu, skrze co procházíš – ve svém život□ – ve svém domov□ – ve svém manželství – nebo ve svém zam□stnáníNebudeš tomu rozum□t ani za milion let. Když p□ijde nep□ítel jako povode□ a snaží se t□ zaplavit a zp□sobit, abys ve strachu utekl, ty utíkej do modlitební kom□rky a vylij své srdce Spasiteli. P□edej mu všechny své stížnosti, potíže, vylož své pevné úsudky, jako navrhovali Izraelci, a nech to všechno v Jeho p□ítomnosti. Plač □eky slzí, pokud p□ijdou. Jestliže ti nezbyly žádné slzy, vzdej se a nech Ho, aby p□evzal vedení nade vším. Potom nepohnut□ st□j a uvidíš spasení Hospodinovo.

Nedovol □áblovi, aby se t□ pokoušel oklamat myšlenkou, že jsi zlý, h□íšný, nehodný nebo posedlý démonyJestliže jsi selhal, jestliže jsi zh□ešil – vyznej to! Pokání je jednoduše velmi naléhavá pot□eba zm□ny! M□žeš b□žet do Ježíšovy odpoušt□jící náruče a být absolutn□ obnovený a jít dál siln□jší a čist□jší než kdy p□edtím.

A nenaslouchej Satanovým lžím, které ti našeptávají, že jsi v beznad□jné situaci. Tyto zkoušky ohn□m, skrze které procházíš, jsou společné všem k□es□an□m a B□h nedopustí, abys procházel n□čím, co neuneseš.

Tady je Boží poselství nad□je:„Nejmilejší, nebudiž vám divný ten p□išlý na vás ohe□, pro zkušení vás, jako by se vám n□co nového p□ihodilo. Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i p□i zjevení slávy jeho radovali se s veselím“ (1. Petr 4:12–13).

„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale v□rný□ jest B□h, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale zp□sobí□ s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti“ (1. Korintským 10:13).

Copyright/Omezení ší□ení: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. M□že být tišt□n/a v plném zn□ní pro osobní pot□eby, pro ší□ení v rámci rodiny nebo mezi p□áteli. Text nesmí být žádným zp□sobem m□n□n ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být ve□ejn□ elektronicky p□enášen ani zp□ístupn□n prost□ednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 1980 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771